

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑργουρίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 13 Ἰουλίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 27

ΚΑΣΚΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 204)

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Εὐδρομος Οἰκία ἐδέετο νὰ σταματήσῃ. Ἄν καὶ δὲν ἦτο ἀκόμῃ νύξ, πυκνὴ ὁμίχλη συνεσκότιζεν ἤδη τὸ παγωμένον πεδίου· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σταθμεύσουν πρὸς ἀποφυγὴν ἀπεικταίου. Ἀλλως τε, καθὼς εἶχε προῖδη ὁ κύριος Σέργιος, τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πορθμοῦ, τὸ διασχιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ρεύματος, παρεῖχε πολλὰς ἀνωμαλίας. Ἡ ἄμαξα ὑφίστατο ἰσχυροὺς κλονισμοὺς καὶ οἱ ἵπποι προσέκοπτον σχεδὸν ἀνὰ πᾶν βῆμα.

Ἐν τούτοις εἶχον διανύσῃ δύο ὁλοκλήρους λεύγας. Ὅταν ἐστάθησαν οἱ ἵπποι, κατήλθον ἐκ τῆς ἀμάξης ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη, ὅλοι δὲ ἐνησχολήθησαν εἰς τὸ νὰ προετοιμάσωσι τὰ τῆς σταθμεύσεως. Ἀλλως τε δὲν ἦτο δύσκολος, οὐδὲ ἀπῆτει πολλὴν ἐργασίαν. Οὐτε ξύλα εἶχον νὰ κόψουν ἀπὸ τὸ δάσος—ἐλλείψει δάσους,—οὔτε πυρὰν νάναψουν,—ἐλλείψει καυσίμου ὕλης,—οὔτε χόρτον νὰ κόψουν διὰ τὰ ζῶα. Ἀντ' αὐτῶν ὅμως ὑπῆρχεν ἡ Εὐδρομος Οἰκία παρέχουσα εἰς τοὺς ἐνοίκους τῆς πάσας τὰς δυνατὰς ἀνέσεις, τὴν καλὴν τῆς θερμοκρασίαν, τὰς μαλακάς τῆς κλίνας, τὴν ἐστρωμένην τῆς τράπεζαν, τὴν αἰωνίαν τῆς φιλοξενίαν.

Ἀφ' οὗ ἐφρόντισαν διὰ τὰ ζῶα των, ὁ κύριος Σέργιος καὶ οἱ συνταξειδιωταὶ τοῦ ἐδείπνησαν, ἡ ἀκριβέστερον—ἐπειδὴ ἡ ὥρα δὲν ἦτο πολὺ προχωρημένη,—ἐγευματίσαν μετὰ πολλὴν ὀρεξιν καὶ εὐθυμίαν.

«ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν εὐθυμύτατος ὁ Κασκαμπέλ· εἶνε βέβαια ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γευματίζουν Γάλλοι τόσῳ λαμπρᾷ μέσῳ!» τὴ μέση τοῦ Βεργιγγίου Πορθμοῦ!

—Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Ἀλλὰ πρὶν περάσουν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέραι, λογαριάζω ὅτι θὰ ξανακαθίσωμεν σὲ καλλίτερο τραπέζι,

αὐτὴ τὴ φορὰ πλέον εἰς τὴν ξηράν.

—Εἰς τὴν Νουμάναν; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

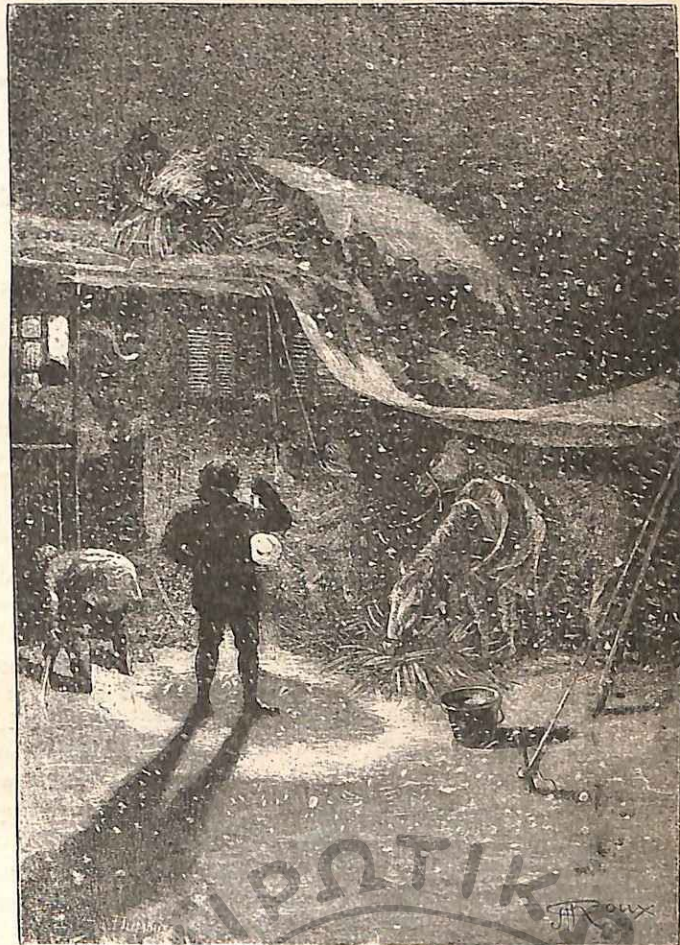
—Ὅχι, εἰς τὸ νησύδιον Διομήδην, ὅπου θὰ μείνωμεν μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Τὰ ἄλογά μας πηγαίνουν τόσον ἄργά, ὥστε θὰ χρειασθῇ μία ἐβδομάς τοῦλάχιστον διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν.»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἂν καὶ μόλις ἦτο ἡ πέμπτη τῆς ἐσπέρας, ὅλοι κατεκλίθησαν πρὸς ὕπνον, μετὰ μεγάλην προθυμίαν καὶ εὐχαρίστησιν, ὥστε ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς μακρᾶς ἐκείνης πορείας. Ὁ Κασκαμπέλ δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον ν' ἀγρυπνήσῃ κανεὶς πρὸς φύλαξιν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας.» Τί εἶχον νὰ φοβηθοῦν εἰς τοιαύτην ἔρημον; Ἀλλως τε καὶ κλέπται καὶ κακοποιοὶ ἂν ὑπῆρχον, «Ὅλοι δὲ ἐνησχολήθησαν εἰς τὸ νὰ προετοιμάσωσι τὰ τῆς σταθμεύσεως».

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Σέργιος δις ἢ τρίς ἐσηκώθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ παγωμένου πορθμοῦ, τὴν ὁποίαν μία ἀπότομος ὕψωσις τῆς θερμοκρασίας ἢ δύνατο νὰ μεταβάλῃ. Ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδὲν ἀνησυχαστικὸν περητήρησε.

Τὴν ἐπαύριον τὸ ταξειδιὸν ἐξηκολούθησεν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους. Κυρίως εἰπεῖν ἄλλη δυσκολία δὲν ὑπῆρχε, παρὰ μόνον ὁ κόπος. Μέχρι τῆς ὥρας τῆς νέας ἀναπαύσεως, διήνυσαν τρεῖς ὥρας.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν—25 Ὀκτωβρίου,—δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἐκκινήσουν πρὸ τῆς 9 τῆς πρωίας, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μόλις ἔφεγγεν.

Ὁ κύριος Σέργιος παρετήρησεν ὅτι τὸ ψυχρὸς ἦτο ὀλιγώτερον δριμύ. Νέφη τινὰ συνεσωρεύοντο ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ ὁρίζοντος. Τὸ θερμόμετρον εἰδείκνυε κάποιαν τάσιν πρὸς ὕψωσιν.

—Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὸ, Γιάννη! εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος. Ὅσῳ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν πορθμόν, δὲν πρέπει νὰ παραπονούμεθα ἂν τὸ ψυχρὸς αὐξάνῃ· δυστυχῶς τὸ βαρόμετρον ἤρχισε νὰ πίπτῃ, μαζὶ μετὰ τὸν ἀνεμὸν ὁ ὁποῖος τείνει νὰ κοπᾷ ἐντελῶς. «Ὅτι πρέπει νὰ πευχωμεθα εἰνε προπάντων ἡ ὕψωσις τῆς θερμοκρασίας. Πρόσεχε, Γιάννη, νὰ ἐξετάζῃς καλὰ τὸ παγωμένον στρώμα τοῦ πορθμοῦ· νὰ μὴ ἀφίσῃς νὰ σου διαφύγῃ

καμμία ένδειξις καὶ μὴ διστάσης νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ μας εἰδοποιήσης ἂν παρατηρήσης τίποτε δυσάρεστον.

— Νὰ εἰσθε ἡσυχος, κύριε Σέργιε !» Προφανῶς, ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τῶν μέσων τοῦ Ἀπριλίου, αἱ παλιντροπίαι τῆς ἀτμοσφαιράς, τὰς ὁποίας ἐφοδεῖτο ὁ κύριος Σέργιος, δὲν θὰ παρετηροῦντο. Ἡ χειμερινὴ θερμοκρασία τότε θὰ ἦτο σταθερά. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ χειμὼν τώρα ἦτο ὀψιμος, εἰς τὰς ἀρχὰς του, ἀνυψουμένης ἀκόμη καὶ καταπιπτοῦσης τῆς θερμοκρασίας, ἐδύνατο νὰ ἐπέλθῃ καμμία μερικὴ τῆξις τοῦ παγωμένου πεδίου.

Ἐξεκίνησαν ὑπὸ ἡμίφως ἀμυδρόν. Αἱ ἀσθενεῖς καὶ λίαν πλάγαι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν ἴσχυον νὰ διαπεράσουν τὴν πυκνὴν ομίχλην. Πρὸς ἐπίμετρον ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ χαράσσεται μέχρι τοῦ ζενιθ ὑπὸ νεφῶν ἐπιμήκων καὶ χαμηλῶν, τὰ ὅποια ὁ ἀνεμος ἐξώθει ταχέως πρὸς βορρᾶν.

Ἐμπρὸς ὁ Γιάννης ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὸ στρώμα τῆς χιόνος. τὸ ὁποῖον ἦτο ἤδη μαλακώτερον ἢ τὴν προτεραίαν. Ἐν τούτοις μέχρι τοῦ ἐσπερινοῦ σταθμοῦ διήνυσαν δύο λεύγας ἀκόμη, ἄνευ ἀπεικταίου.

Τὴν ἐπομένην — 27 Ὀκτωβρίου, — ἐξεκίνησαν εἰς τὰς δέκα. Ὁ κύριος Σέργιος ἀνησύχησε καὶ πάλιν ζωηρῶς, παρατηρήσας νέαν ἀνύψωσιν τῆς θερμοκρασίας, — φαινόμενον ἀληθὺς ἀσυνήθες καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν καὶ διὰ τὸν τόπον.

Ἐπειδὴ τὸ ψυχρὸν δὲν ἦτο πολὺ δριμύ, ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη, ἠθέλησαν ἀνακολουθήσουν ὀλίγον πεζῇ. Μὲ τὰ χονδρά των ὑποδήματα καὶ τὰ ἰνδικὰ των δίοπτρα, ἐβάδιζον ἀρεκτὰ ἀκόπως. Ἐν τούτοις ἡ ἄμαξα δὲν ἐπροχώρει πολὺ ταχέως. Οἱ τροχοὶ τῆς ἐβουθίζοντο βαθέως εἰς τοὺς σωρούς τῆς χιόνος, ὅθεν μετὰ δυσκολίας ἐξεσύροντο, ὁσάκις δὲ προσέκοπτον κατὰ τῶν ἐξοχῶν καὶ τῶν ὀξυτηνῶν γωνιῶν τῶν παγίωνων, παρήγοντο ἰσχυροὶ καὶ ἀναπόφευκτοι κλονισμοί. Ποῦ καὶ που, ὀγκώδεις πάγοι, συσσωρευμένοι οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἔφρασσον τὴν ὁδὸν καὶ ἡ ἄμαξα ἠναγκάζετο νὰ κάμνῃ μεγάλους ἐλιγμούς διὰ νὰ τοὺς παρακάμπτῃ. Εὐτυχῶς ταῦτα ἦσαν πρὸς τὸ παρὸν τὰ μόνα ἐμπόδια. Τὸ στρώμα τοῦ πάγου ἦτο παντοῦ στερεὸν καὶ ἀσάλευτον.

Ἐν τούτοις τὸ μὲν θερμόμετρον ἐξηκολούθει νάνερχεται, τὸ δὲ βαρόμετρον νὰ κατέρχεται. Ὁ κύριος Σέργιος ἦτο πολὺ ἀνήσυχος. Ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας αἱ γυναῖκες ἠναγκάσθησαν νὰ εἰσελθουν πάλιν εἰς τὴν ἄμαξαν. Ἡ χιὼν ἤρχισε νὰ πίπτῃ ἀφόβως εἰς μικρὰς νιφάδας διαφανεῖς, ὡς ἂν ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ διαλυθῶσιν. Ὡμοῖαζε μὲ βροχὴν πτίλων λευκῶν.

Ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ προσεκάλεσε τὸν κύριον Σέργιον νὰ στεγασθῇ ὑπὸ τὴν Εὐδρομόν Οἰκίαν, ἀλλ' αὐτὸς ἠρνήθη. Ὅ,τι θὰ ὑπέφερον οἱ συνταξιδιώται του, δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ υποφέρῃ καὶ αὐτός ; Ἀλλὰς τε ἡ ἡμιπετομένη αὐτῇ χιὼν τὸν ἀνησύχει φοβερά. Ρευστοποιουμένη ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν τῆξιν τοῦ παγωμένου πορθμοῦ. Ἐπρεπε νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὸν Διομήδην, νὰ πατήσουν τὸ ἀσφαλὲς ἔδαφος τοῦ νησοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέβαλλε νὰ μὴ προχωροῦν παρὰ μετ' ἐκτάκτων προφυλάξεων. Διὰ τοῦτο ὁ κύριος Σέργιος ἔκρινε καλὸν νὰ προχωρήσῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ Γιάννη, — προπορευομένου κατὰ ἑκατὸν βήματα τῆς ἀμάξης, — ἐνῶ ὁ Κασκαμπέλ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἔμενον πλησίον τῶν ἱππῶν, οἱ ὅποιοι συχνὰ ὠλίσθαινον. Ὁ κύριος Σέργιος, βαδίζων ἤδη πλησίον τοῦ Γιάννη, ἐπεσκόπει μὲ τὰς διόπτρας του τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα, σκοτεινὸν καὶ ομίχλωδον. Εἰς πολὺ μικρὰν ἀπόστασιν ἠδύνατο τις πλέον νὰ διακρίνῃ τάντικείμενα καθαρώς. Ὁ κύριος Σέργιος δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς σταθμύσεως, ἂν ἡ στερεότης τοῦ παγωμένου στρώματος δὲν τῷ ἐφαίνετο ἤδη ἀρεκτὰ ἐπισφαλῆς.

Ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ πρέπει νὰ φθάσωμεν σήμερον εἰς τὸν Διομήδην, ἔλεγε. — Πόσον νομίζετε ὅτι ἀπέχομεν ; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Δυόμισι λεύγας περίπου. Μᾶς μένουν ἀκόμη δύο ὥρι φωτός, ἡ μᾶλλον ἡμίφως, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιτρέπει ὡςδὴ ποτε νὰ διευθυνώμεθα. Πρέπει λοιπὸν νὰ σπεύσωμεν παντὶ σθένει νὰ φθάσωμεν πρὶν σκοτεινιάσῃ ἐντελῶς.

— Κύριε Σέργιε, θέλετε νὰ προχωρήσω, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ ἴδω ποῦ εὐρίσκεται τὸ νησοῦδριον ;

— Ὁχι, Γιάννη, ὄχι. Κινδυνεύεις νὰ χάσῃς τὸν δρόμον ἐστὶ χιόνια καὶ τότε ἀλλοίμονον ! Ἄς πηγαίνωμεν μὲ τὴν πυξίδα καὶ ὁ Θεὸς βοηθός !

— Ἀκοῦτε, κύριε Σέργιε ; ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης κύψας.

Ὁ κ. Σέργιος τὸν ἐμιμήθη καὶ ἤκουσε πραγματικῶς ὑποκώφους κριγμούς, ὡς θραυομένους ὑάλου, ἀναδιδομένους ἐκ τοῦ παγωμένου στρώματος. Τί ἐσήμαινον τὰ κρακίσματα ἐκεῖνα ; μερικὴν ἢ ὀλικὴν τῆξιν τοῦ πάγου ; Ἐν τούτοις οὐδὲν ῥῆγμα ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὅσον ἐφθάνεν ὁ ὀφθαλμός.

Ἡ θέσις των ἀπέβη ἐξόχως δεινὴ. Νὰ διέλθουν τὴν νύκτα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἐκινδύνεον σπουδαίως. Ὁ Διομήδης ἦτο τὸ μόνον καταφύγιόν των. Παντοῦ ἀλλοῦ μέγας κίνδυνος καταστροφῆς, καταποντισμοῦ. Πῶς μετενδύει τώρα ὁ κ. Σέργιος ποῦ δὲν εἶχε τὴν ὑπομο-

νὴν νὰ σταθῇ ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς !

Ἐπείστρεψαν καὶ ἀνεκοίνωσαν τοὺς φόβους των εἰς τὸν Κασκαμπέλ. Μόνον εἰς τὰς γυναῖκας δὲν εἶπον τίποτε. Πρὸς τί νὰ τὰς τρομάξουν ἀνωφελῶς ; Καὶ ὑπεδοθήθουν ὠθοῦντες ὅλοι τὴν ἄμαξαν καὶ ἀνακουφίζοντες τὰ κατακουρασμένα ζῶα.

Εἰς τὰς δύο ἡ χιὼν ἐπιπτεν ἐπαισθητῶς ἀραιότερα. Οὕτως ἠδύνατο νὰ βλέπουν καὶ νὰ διευθύνωνται κάπως καλλίτερα.

Ὁ κύριος Σέργιος ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ σταματήσῃ, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ ἡ Εὐδρομόν Οἰκία ἐφθάνεν εἰς τὸ νησοῦδριον. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, ὁ Διομήδης ἀπέφειν ἤδη μόνον ἡμίσειαν λεύγαν πρὸς δυσμάς, θὰ ἤρκει δὲ ἐσπευσμένη πορεία ἡμισείας ἀκόμη ὥρας διὰ νὰ φθάσουν.

Δυστυχῶς τὸ ἡμίφως ἔγινε μετ' ὀλίγον ἀσθενέστερον. Διηυθύνοντο ἄρα γε καλῶς ; Ἐπρεπε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν ἴδιον δρόμον ; Πῶς νὰ βεβαιωθῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ δύο σκύλοι ἤρχισαν νὰ γαυγίζουν δυνατὰ. Τί ἐσήμαινε τοῦτο ; Ταυτοχρόνως ἠνοιχθῇ ἐν τῶν παραθύρων τῆς Εὐδρομόν Οἰκίας καὶ ἡ Κορνηλία ἠρώτησε διατὶ νὰ γαυγίζουν ἔτσι τὰ σκυλιά. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξευρε νὰ τῇ ἀπαντήσῃ.

— Νὰ βγοῦμε ἔξω ; ἠρώτησε πάλιν.

— Ὁχι, ὄχι ! καλὰ εἰσθε ἐκεῖ, ἀπῆντησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Μὰ ἂν τὰ σκυλιά εἶδαν κανένα ζῶον ! καμμία ἀρκοῦδα παραδείγματος χάριν !

— Ὁ μᾶς το' ποῦν. Νὰ ἔχετε τὰ τουφέκια ἐτοιμα. Καὶ νὰ μὴ βγῇ ἔξω καμμία !

— Κλεῖστε τὸ παράθυρό σας, κυρία Κασκαμπέλ, εἶπεν ὁ κύριος Σέργιος. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν οὔτε στιγμὴν, καὶ δρόμο ἀμέσως !

Καὶ οἱ ἱπποὶ, οἱ ὅποιοι εἶχον σταματήσῃ μόνον ἠκούσθησαν τὰ γαυγίσματα, ἐπανελάβον τὸν κοπιώδη αὐτῶν δρόμον. Ἦσαν ἐξηντηγμένοι εἰς ἄκρον καὶ ἐν τούτοις ἔσυρον τὴν ἄμαξαν μὲ πολλὴν ταχύτητα. Ἦτο προφανῶς μία ὑστάτη προσπάθεια καὶ δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ πέσουν, ἂν ἡ ἐσπευσμένη ἐκείνη πορεία ἐξηκολούθει.

Μόλις ἐφειγε. Τὸ ἀμυδρὸν ἐκεῖνο φέγγος ἐφαίνετο μᾶλλον προερχόμενον ἐκ τῶν πάγων παρὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ οἱ σκύλοι ἐξηκολούθουν ὀλυνὲν νὰ γαυγίζουν, νὰ τρέχουν ἐμπρός, νὰ σταματοῦν μὲ τὸ ῥύγχος εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν οὐρὰν ἀκίνητον, καὶ πάλιν νὰ ἐπιστρέφουν πλησίον τῆς ἀμάξης.

— Κάτι τρέχει χωρὶς ἄλλο ! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Νὰ, τὸ νησάκι Διομήδης ! ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.

Καὶ ἔδειξε σωρὸν βράχων, διαφανόμενον συγκεχυμένως εἰς ἀπόστασιν ἑκα-

τὸν περίπου βημάτων πρὸς δυσμάς. Ἀπόδειξις δὲ ὅτι ὁ Γιάννης δὲν ἠπατάτο ἦτο, ὅτι ὁ σωρὸς ἐκεῖνος ἐτίετο ὑπὸ μελανῶν στιγμῶν, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα ἀνεδεικνύοντο ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῶν παγίωνων.

« Πραγματικῶς, θὰ εἶνε τὸ νησάκι » εἶπεν ὁ κ. Σέργιος.

— Καλὲ δὲν σας φαίνονται σὰν νὰ κινούνται ἐκεῖνα τὰ μαῦρα πράγματα ; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Κινοῦνται ;

— Ναι !

— Τότε θὰ εἶνε φῶκαι ... χιλιάδες φωκῶν . . .

— Χιλιάδες φωκῶν ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἄ ! τί τύχη, κύριε ! ἀνέκραξε τότε Μακρολέλεκας ἂν μπορούσαμε νὰ πιάσουμε μερικὰς νὰ τὰς δείξουμε ἐστὸν κόσμον ! Ὁ μᾶς καὶ τοῦ κόσμου τὸν παρὰ !

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΩΟΦΙΛΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν φιλοζῶους τὸσον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν ζωὴν των, ὅσον καὶ τοὺς ἀγαπῶντας τὰ ζῶα. Οἱ νεώτεροι ὅμως διὰ τοὺς δευτέρους παρεδέχθησαν ἄλλην λέξιν καὶ τοὺς ὠνόμασαν ζωοφίλους — ἴσως διὰ νὰ μὴ ἐπέρχεται σύγχυσις προκειμένου περὶ δύο τὸσον ἀντιθέτων ἐννοιῶν ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου. Ἐταιρία λοιπὸν ζωοφίλων ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐταιρία, ἡ ὁποία ἰδρύθη πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν Ἀθήναις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν προστασίαν τῶν ζῶων κατὰ τῆς σκληρότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὡ, πόσον ὀλίγον κολακευτικὴ διὰ τὸν ἀνθρώπον πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἰδρυσις μιᾶς τοιαύτης ἐταιρίας ! Φαντασθῆτε ! νὰναγκάζωνται νὰ συνέλθουν, νὰ συνασπισθῶν εἰς σωματεῖον, διὰ νὰ προστατεύσουν δυστυχῇ καὶ ἀνυπεράσπιστα ὄντα, βασανιζόμενα χωρὶς λόγον ὑπὸ δημίῶν ἀνθρωπομόρφων ! Καὶ ὅμως τοιαῦτα ἐταίρια ἰδρύθησαν καὶ λειτουργοῦν πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Φαίνεται ὅτι τὸ κακὸν εἶνε καὶ γενικὸν καὶ ἀναμειβόμενον. Παντοῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι σκληροὶ, ἀγαπῶντες νὰ κακομεταχειρίζωνται τὰ ζῶα — καὶ πολλάκις μάλιστα, διὰ τί φρικτόν ! ἀπὸ τὴν ἀπλὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ βασανίσουν ἐν πλάσσει ζῶν καὶ ἀσθενέων, — παντοῦ ἐπομένως τὰ ζῶα ἔχουν ἀνάγκην προστασίας. Τὸ μόνον παρήγορον εἶνε ὅτι πικρὸν ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ ἄνθρωποι ἀγαθοί, εὐαίσθητοι, πολιτισμένοι, ἀληθῶς εὐγενεῖς, προ-

θυμοποιούμενοι νὰ ἐργασθῶσιν ἄνευ οὐδενὸς συμφέροντος ὑπὲρ τοιούτου σκοποῦ. Καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶνε βεβαίως — μετὰ τῶν ὁπίων καὶ πολλὰ κυρίαι, — καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις λαβόντες τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἐταιρίας τῶν Ζωοφίλων.

Ἀγαπᾶτε σῖς τὰ ζῶα, μικροὶ μου φίλοι ; Ὡ εἰμαι βέβαιος ὅτι τάγαπᾶτε ! Ἄνθη καὶ ζῶα εἰς ὅλας τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς εἶνε ἀγαπητά ! Δὲν ἐννοῶ ὅτι τάγαπᾶτε μὲ τὴν ὑπερβολικὴν, τὴν τρελλήν, τὴν γελοῖαν ἐκείνην ἀγάπην, ὅπως μερικοὶ ἀνωφελεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δὲν κάμνουν ἄλλην δουλειὰν παρὰ νὰ λατρεύουν τὰ κακομαθημένα ζῶα των (ζῶα πολυτελείας ὡς πεπιτοπλεῖστον καὶ ὄχι ζῶα ἀνάγκης) κατανατῶν δὲ νὰ τάγαποῦν πολλάκις περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους συγγενεῖς των ! Ὁχι ! ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην ἐκείνην τὴν λογικὴν καὶ μετρημένην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ὅλοι ὅσοι ἀναγνωρίζουν ὅτι πᾶν ζῶον ἔχει ἀνάγκην, τὰς ὁποίας ὀφείλουν ἂν δύνανται, νὰ θεραπεύσων· ὅτι πᾶν ζῶον ἔχει ἀρετὰς καὶ προτερήματα, τὰ ὅποια ὀφείλουν νὰ σεβασθῶν καὶ νὰ τιμῶσιν· ὅτι πᾶν ἄσθενὲς ἔχει ἀνάγκην συμπαθείας καὶ προστασίας, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ τῷ χορηγήσων, προξενούντες εἰς αὐτὸ πᾶσαν δυνατὴν εὐχάριστον, ἢ τοῦλάχιστον ἀποτρεπόντες ἀπ' αὐτοῦ τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον κινδυνεύει νὰ δοκιμάσῃ. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι ἡ ἀγάπη αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προδῇ καμμίαν φορὰν μέχρι θυσίας. Ὁ Τρικούπης — καὶ δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἠγάπων πολὺ τὰ ζῶα, — ἐταξείδευε μίαν φορὰν δι' ἰστιοφόρου ὅτε ἕνας σκύλος ἔπαιεν εἰς τὴν θάλασσαν. Παρεκάλει τὸν πλοίαρχον νὰ ρίψῃ μίαν λέμβον καὶ νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύον ζῶον. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος, ἄνθρωπος σκληρόκαρδος, φρονῶν ὅτι ἡ ζωὴ ἐνός σκύλου δὲν ἦξιζε οὔτε τὸσον κόπον, ἠρνήθη. Δὲν χάνει καιρὸν ὁ Τρικούπης, ἀποβάλλει μόνον τὸν ἐπενδύτην του καὶ πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐ, τί νὰ κάμῃ πλέον ὁ πλοίαρχος ! Τώρα κινδυνεύει ἡ ζωὴ ἐνός ἀνθρώπου. Ὡς λέμβος ρίπτεται καὶ ὁ σκύλος σώζεται !

Ἄν λοιπὸν εἰσθε ποτισμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὕτην — καὶ ἂν ἐξετάσετε καλὰ δὲν εἶνε μόνον εὐσπλαγχνίας αἰσθημα, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης, — δὲν ἔτυχε νὰ βδελυχθῇτε τὰ κακὰ ἐκεῖνα παιδία, τὰ ὁποία συλλαμβάνουν καὶ βασανίζουν πτηνὰ, καὶ τὰ μαδοῦν ζωντανά, καὶ τοὺς ἐξορύσσον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰ ἀπαγχονίζουν (διὰ νὰ ἀσθανθῶν, φαίνεται, τὰς συγκινήσεις τοῦ δημίου !) καὶ τὰ πετροβολοῦν, καὶ καταστρέφουν ἢ ἀρπάζουν τὰς φωλεὰς των ; Δὲν ἔτυχε νὰ λυπηθῇτε καὶ αὐτοὺς τοὺς ποντικούς, τοὺς ὁποίους, ἀφ' οὗ τοὺς συλλάβουν, ἔ-

χουν τὴν σκληρότητα νὰ τοὺς βρέχουν μὲ πετρέλαιον καὶ νὰ τοὺς βάθουν φωτιά ; Δὲν σας ἤλθεν ἡ ἐπιθυμία μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ ἐλευθερώσετε κανένα κακὸμορον σκύλον, τὸν ὁποῖον κατέστησεν ἐξαλλὸν καὶ παράφρονον τενεκεὲς δεμένος εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἀπὸ κακὸτροπον παιδίου ; Δὲν συντερίθη ἡ καρδιά σας ὁσάκις εἶδατε — καὶ θὰ εἶδατε πολλάκις — καρναγωγέα σκληρὸν νὰ κτυπᾷ ἀνηλεῶς, μέλεις ἐξοντώσεως, τὸ ταλαίπωρον ζῶον του ;

Πόσα καὶ πόσα δὲν βλέπομεν τοιαῦτα καθημερινῶς ! Καὶ νὰ τὰ παριόμηνω ἀκόμη, λυποῦμαι. Ἡ πρὸς τὰ ζῶα βαρβαρότης εἶνε τόσο κοινὴ, δυστυχῶς, ὥστε ὅπου νὰ στραφῇ κανεὶς θὰ συναντήσῃ μὲ ἄλγος ἐν τοιοῦτον παράδειγμα. Μικροὶ καὶ μεγάλοι τὰ βασανίζουν τὰ ζῶα, τὰ τυραννοῦν, ὡς νὰ μὴ ἦσαν θῆλακες, ὡς νὰ μὴ εἶχαν νεῦρα καὶ ἐγκέφαλον. Καὶ διατὶ ὄχι ; Ποῖος ἐσκέφθη ποτε νὰ κινήσῃ τὰς καρδίας των εἰς συμπάθειαν ; ποῖος τοὺς ὠμίλησε ποτε διὰ τὰς ἀρετὰς τῶν θυμάτων των καὶ διὰ τὴν χρησιμότητα ; ποῖος ἀνέλαβε νὰ τα ὑπερασπίσῃ τὰ ἀσθενῆ καὶ τὰ ἀνυπεράσπιστα, νὰ τιμωρήσῃ ἐπὶ τέλους τὰ κατὰ τῶν ζῶων ἀδικήματα ;

Αὐτὸς εἶνε σήμερον ὁ σκοπὸς τῆς Ζωοφίλου Ἐταιρίας. Ἀφ' ἐνός μὲν διαδίδουσα τὰς καταλλήλους γνώσεις, θὰ προσπαθῇ νὰ ἐμπνεύσῃ δικαιοτέρα, ἐπεικεστέρα αἰσθήματα πρὸς τοὺς βασανιστάς· ἀφ' ἐτέρου δέ, ἀφ' οὗ ὅταν δὲν ἰσχύῃ ἡ πειθὼ, ἰσχύει ἡ βία, — θὰ φροντίσῃ νὰ ληφθῶν τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε οἱ μένοντες σήμερον ἀτιμώρητοι, εἰς τὸ ἐξῆς — εἴτε μικροὶ εἶνε, εἴτε μεγάλοι, — νὰ τιμωροῦνται. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω, μικροὶ μου φίλοι, πόσον εἶνε εὐγενὴς ὁ σκοπὸς τῆς Ἐταιρίας. Ἡ καρδιά σας, ἡ πλήρης βαθείας συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀδυνάτους καὶ καταπιεζομένους, σὰς το λέγει καλλιτέρα. Ἐγὼ μαντεύων τὴν διακαὴ σας ἐπιθυμίαν, — ἔπρεπε μᾶλλον νὰ σας εἴπω μὲ ποῖον τρόπον δύνασθε νὰ συντελέσητε καὶ σῖς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ζωοφίλου κινήματος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη. Ὀλίγων ἡμερῶν ζωὴν ἀριθμεῖ μόνον ἡ Ἐταιρία καὶ μετὰ τῶν ἰδρυτῶν τῆς μόνον αἱ πρῶται σκέψεις ἀντηλλάγησαν καὶ ἐτέθησαν αἱ πρῶται βάσεις. Ἀργότερα, ὅταν θὰ συγκροτηθῇ τελείως καὶ δημοσιευθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς, θὰ σας ξαναγράψω.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΥΧΝΟΣ

Ο Λύχνος εις τὸ λάδι του εἶχε πολὺ μεθύση καὶ ἀναμμένος ἐξεγγεν ἀπάνω δὲ μιὰ βρύση. Θαμποφεγγιά 'ς τὸν Οὐρανὸν ἦταν αὐτὸ τὸ δρόδου καὶ λὲς κι' ὁ λύχνος ἐλαμπε δάν "Ἡλιος... 'ς τὸ σκοτάδι· καὶ τὰς τὰ μικροφῶτα κυττάζοντας, γελᾷ καὶ λέγει ὑπερήφανα:—«Ποῖο δάν ἐμὲ φωτίζει; Ἐδῶ ἄν με ἀφίδουνε νὰ φέγγω ὡς τὴν Αὐγὴ. Θὰ ἰδοῦν, πῶς εἶνε ἀχρηστός ὁ "Ἡλιος εἰς τὴ Γῆ!» Τὸ λόγο δὲν ἀπόσῳσε· σιγὰ ἀέρι πιδνεῖ καὶ ὁ λύχνος ὁ λαμπρόφωτος ὅλη τὴ λάμπη χάνει, καὶ δὲν... τὸ λύχνο σβύνει!

Αὐτὴ τὴν ὥραν ἀνθρωπὸς ἐπύγαινε 'ς τὴ βρύση καὶ ἀκουσε τὴ λέγει ὁ λύχνος πρὶν νὰ σβύσῃ: τὸν κύτταξε, τὸν ἀναψέ κ' ὕστερ' αὐτὰ τοῦ λέει:—Φέγγε καὶ δῶπα, λύχνε μου, ὅσῳ τὸ φῶς σου καίει· τὰ φῶτα δμως τοῦ Θεοῦ, ὁ "Ἡλιος ἢ τὰςτέρι, πάντα θὰ φέγγουνε τῆς Γῆς, εἶνε δὲν εἶν' ἀγέρι.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πολλάκις ἕως τώρα ἔλαβα ἐπιστολάς παρὰ μικρῶν μου φίλων, αἱ ὁποῖαι ἤρχιζαν ὡς ἐξῆς:

« Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις. Ἦθελα νὰ σου γράψω πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ἀλλὰ... δὲν ἤξευρα νὰ γράψω ἐπιστολάς. »

Μία δὲ φίλη μου, ἀπὸ τὰς πλέον εὐφυεῖς, μοῦ ἔγραφε τελευταίως:

« Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις. Ἦρώ- τησα τὴν φίλην μου τὰδε διατὶ δὲν σου γράφει, καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν γνωρίζει νὰ συνθέτῃ ἐπιστολάς. Νομίζω ὅτι ὄχι μόνον αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι σου θὰ σου ἔγραφαν, ἂν ἐγνώριζαν νὰ γράφουν ἐπιστολάς. Σὺ, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, δὲν τοὺς λέγεις πῶς γράφεται μία ἐπιστολή; Ὅτι ὡφε- λήσῃ πολὺ μία τοιαύτη διδασκαλία σου. »

Πῶς γράφεται μία ἐπιστολή; Μὰ ὑπάρχει, ἐσκέφθην ἀναγνώσασα τὰνωτέρω, ἀπλούστερον πρᾶγμα; Καὶ ὅμως ἰδοῦ, ἅμα δὲν τοῦ ἤξεύρου κανεὶς καὶ τὸ ἀπλού- στερον πρᾶγμα εἶνε δυσκολώτατον! Δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν μοῦ γράφουν ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι, ἐνῶ εἰμαι βεβαία ὅτι ὅλοι με ἀγαποῦν: Δὲν ἤξεύρουν νὰ γράφουν ἐπιστολάς! Καὶ εἶνε φυσικὸν αὐτὸ, ἐσκέφθην πάλιν, ἂν οἱ πλεῖστοι εἶνε τόσοι μικροὶ! Ἦξεύρουν νὰ διαβάσῃ, ἀλλὰ νὰ γράφουν... ἂν, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Τῷόντι ὑπάρχουν πολλὰ

παιδιά καὶ κοράσια, τὰ ὅποια τὴν πρῶ- τὴν φορὰν εἰς τὴν ζωὴν των ποῦ ἔγρα- ψαν ἐπιστολήν, ἔγραψαν πρὸς ἐμέ. Πρῶ- τήτερα δὲν τοὺς εἶχε δοθῇ ἀφορμὴ νὰ ἐκφράσουν γραπτῶς τὰς ἰδέας των.

Ἦρχον βεβαίως καὶ πολλὰ ἐξαι- ρέσεις. Ἐχὼ φίλας καὶ φίλους, — καὶ σχετικῶς μικρὰς ἡλικίας, — οἱ ὅποιοι ἀμιλλῶνται μὲ τοὺς καλλιτέρους ἐπι- στολογράφους. Δὲν θέλω ν'αναφέρω ὀνό- ματα, διὰ νὰ μὴ πληγῶσω τὴν μετρι- οφροσύνην κανενός· ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι συχνότατα λαμβάνω ἐπιστολάς τόσο- ντυφεράς, τόσο εὐφυεῖς, τόσο χαριτω- μένας, ὥστε κινῶν πολὺ τὸν θαυμασμόν μου, θὰ ἐκίνουν δὲ βεβαίως καὶ τῶν ἄλλων τὸν θαυμασμόν, ἂν κατ' ἀρχὴν δὲν ἀνεγίνωσκα τὰς ἐπιστολάς τῶν φί- λων μου μόνῃ μου.

Καὶ ὅμως πόσοι ἀπὸ τοὺς μὴ γρά- φοντας, δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ ν'αναπτύξουν τὴν αὐτὴν τρυφερότητα καὶ εὐφυΐαν καὶ χάριν, ἐὰν ἀπέδιδον τὴν δειλίαν καὶ ἀπε- φάσιζαν νὰ μοῦ γράψουν. Ἀλλὰ ἐξέχασα... αὐτοὶ δὲν ἤξεύρουν νὰ γράφουν ἐπι- στολάς. Τὸ παραδέχομαι. Καὶ διὰ νὰ λείψῃ πλέον καὶ αὐτὸς ὁ λόγος—ἢ ἂν θέ- λετε, αὐτὴ ἡ πρόφασις,—ἀπεφάσισα νὰ σας δώσω σήμερον μερικὰς στοιχειώδεις ὁδηγίας διὰ τὴν ἐπιστολογραφίαν.

Ἦποθέτω λοιπὸν ὅτι, διὰ πρῶτην φορὰν, θέλετε νὰ γράψετε μίαν ἐπιστο- λὴν πρὸς ἐμέ. Θὰ ζητήσετε ἓνα φύλλον ἐπιστολικοῦ χαρτοῦ (καὶ ὁ πατέρας σας βέβαια θὰ σας δώσῃ προθυμότατα) θὰ καθήσετε εἰς τὸ τραπέζι σας, θὰ δια- λέξετε μίαν γραφίδα νὰ γράψῃ καλά,— (ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὰ χεῖριά σας πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρά,) καὶ ἐπάνω ἐπάνω πρῶτα-πρῶτα θὰ γράψετε — πάντοτε μὲ τὸ καλλίτερόν σας γράψιμον,— τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας καὶ τὴν χρονο- λογίαν. Παραδείγματός χάριν:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουλίου 1896
Ἀλλή γραμμὴ ὕστερα. Θὰ με προσφω- νήσετε ὅπως σὰς λέγει ἡ καρδιά σας. Συ- νήθως οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν:

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

Αὐτὸ γράφετε καὶ σεῖς καὶ κατόπι ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἐπομένην γραμμὴν, ἀρχίζετε τὴν ἐπιστολήν.

Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα! Τί θὰ μοῦ γράψετε;

Θὰ μοῦ γράψετε, φυσικά, ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε. Καὶ διὰ νὰ ἐπιθυμῆτε νὰ μοῦ γράψετε, βέβαια καὶ θὰ θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε. Ὅταν ἀγαπῶμεν ἓνα ἄνθρωπον θέλομεν νὰ τῷ εἰπῶμεν πολ- λά-πολλά. Μόνον ὅταν ἀδιαφοροῦμεν, δὲν ἔχομεν νὰ τῷ εἰπῶμεν τίποτε!

Καὶ πῶς θὰ μοῦ γράψετε αὐτὰ ποῦ ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις σὰς τρομάζει ὀλί- γον, ἔ; Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆτε. Θὰ σας δώσω ἓνα ἀπλούστατον κανόνα καὶ ἅμα τὸν ἐνθυμεῖσθε πάντοτε, ποτὲ δὲν θὰ εὐρεθῆτε εἰς ἀμηχανίαν, οὔτε θὰ βλέ- πετε τὸ ταδάνι μὲ τὴν πένα 'ς τὸ χέρι.

Ἀκούσατε: Θὰ μοῦ τὰ γράψετε ὅπως θὰ μοῦ τὰ ἐλέγατε ἐὰν μ' ἐβλέπατε.

Τίποτε ἄλλο! Εἶνε ὁ μόνος κανὼν τῆς ἐπιστολογραφίας· ἀπὸ αὐτὸν ἀπορρέουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Πρέπει νὰ γράφετε φυ- σικά· πρέπει νὰ γράφετε μὲ ἀφέλειαν, ὅπως ὁμιλεῖτε. Νὰ γράφετε τὰς ἰδέας σας ὁμαλὰ καὶ κανονικά, ὅπως σὰς ἔρ- χονται εἰς τὸ κεφάλι, χωρὶς ἐλληνι- κοῦρες, χωρὶς πολυπλόκους συντάξεις, χωρὶς ρητορικὰ στολίδια, χωρὶς προσ- ποιήσιν, χωρὶς ψιμυθίον. Ἀπλὰ σὰς εἶπα καὶ φυσικά. Αὐτὸ εἶνε ὅλον. Ἄν το ἐφαρμόσετε, ἐτελείωσα! Ἡ ἐπιστολή σας ἔγινε καὶ τὰ κατεβατὰ ἐγέμισαν χωρὶς νὰ το ἐνοήσετε, χωρὶς νὰ κοπιᾶ- σετε, χωρὶς νὰ βραχνισθῆτε. Ὅταν γράφωμεν πρὸς ἓνα ἀγαπητὸν μας πρό- σωπον, δὲν πρόκειται οὔτε νὰ ἐπιδεί- ξωμεν γνώσεις, οὔτε νὰ ἐπιτηδεύωμεν ρητορείαν. Πρόκειται μόνον νὰ τῷ ὁ- μιλήσωμεν ὅπως μᾶς ὑπαγορεύει ἡ καρδιά μας. Ἡ διάσημος γαλλίς κυρία Σεβινιέ, ἡ ὁποία ἔγραφε τὰς ὁ- ραιοτέραις ἐπιστολάς τοῦ κόσμου, ἔδωσε ποτὲ πρὸς τὴν θυγατέρα τὴν ἐξῆς συμβουλήν, τὴν ὁποίαν θέλω νὰ χαρά- ξετε βαθύτατα εἰς τὸν νοῦν σας: « Ὁ- σάκις μοῦ γράφεις— λέγει— δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀνοίγῃς τὴν βιβλιοθήκην σου, ἀλλὰ τὴν καρδίαν σου. »

Καὶ ἂν οὐ κατὰ τὴν μέθοδον αὐτὴν τελειώσετε τὴν ἐπιστολήν σας—καὶ σας βεβαιῶ ὅτι θὰ εἶνε καὶ ὠραία καὶ ἐκτε- νῆς καὶ εὐχάριστος καὶ ἀγαπητὴ,— τὴν ὑπογράψετε, τὴν κλείετε εἰς ἓνα φά- κελον μὲ προσοχὴν νὰ μὴ λερωθῇ (διότι εἶνε πολὺ ἄτοπον νὰ στέλλωμεν εἰς οἰ- κονδήποτε ἐπιστολάς μουντζουρωμένας,

λερωμένας ἢ... κακογραμμένας.) καὶ μοῦ τὴν στέλλετε μὲ τὸν ὑπηρετὴν σας ἢ μὲ τὸ ταχυδρομεῖον.

Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαρὰν μου, ὅταν θὰ τὴν λάβω!

Καὶ διὰ νὰ ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ πρακτικώτερα, ἰδοῦ καὶ ἓν ὑπόδειγμα ἐπιστολῆς. Μοῦ τὴν ἔστειλε πρὸ τινων ἡμερῶν ἓνας μικρὸς μου φίλος, ἀπὸ τοὺς ἐρεταινοῦς.

Ἐν τῇ 15 Ἰουνίου 1896

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις

Πρῶτην φορὰν ἐφέτος ἔγινε συνδρομη- τῆς σου καὶ ἔλαβα ὅλα τὰ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα φυλλάδιά σου. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ κρατήσω τὸν ἐνθουσιασμόν μου καὶ σου γράφω τὴν παρούσαν, διὰ νὰ σου εἰπῶ ὅτι δὲν ἀνέγνωσα ὠραιότερον πρᾶγμα εἰς τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά σου, ἀπὸ τὰ διηγήματά σου, ἀπὸ τὰ ποιήματά σου, ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν σου...

Ὡ, ἡ ἀλληλογραφία σου προπάντων μὲ τρελλαίνει. Πόσον εἶνε εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς τόσο καὶ ἀπαντᾷς εἰς τὰς ἐπιστολάς των! Πῶς τοὺς ζηλεύω! Θὰ ἀπαν- τᾷς καὶ εἰς ἐμέ, ἂν σου γράψω, ὅπως ἐπιθυμῶ τόσο, τακτικά, ὅτι μοῦ συμβαίνει, ὅτι σκέ- πτομαι, ὅτι αἰσθάνομαι; Αὐτὸ ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω προπάντων καὶ σου γράφω. Ἐλπίζω νὰ με ἀξιώσῃς ὀλίγων σου λέξεων εἰς τὴν προσεχῇ ἀλληλογραφίαν. Ἀπάντη- σέ μοι ὑπὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν ψευδο- νύμων: Θ α υ μ α σ τ ῆ ς, Ἐ ν θ ο υ σ τ α σ μ ὸ ς, ... (Π α ρ α λ ε ῖ π ε τ α ἰ τ ὸ ἔ κ λ ε χ θ ἔ ν ψ ε υ δ ὶ ω ν μ ο υ.) Ἐκλεξε σὺ ὁποῖον σοῦ ἀρέσῃ καλλίτερα.

Εἰμαι 12 ἐτῶν καὶ πηγαίνω εἰς τὴν γ' τάξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Ἀλλοτε θὰ σου γράψω περισσότερα.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ καὶ περιμένω,
ὁ συνδρομητῆς σου

Αὐτὰ διὰ σήμερον ἀρκοῦν. Ἀλλὴν φορὰν θὰ σας εἰπῶ περισσότερα περὶ ἐπιστολῶν καὶ θὰ σας δώσω καὶ ἄλλα διάφορα ὑποδείγματα. Διότι δὲν πρόκει- ται μόνον περὶ ἐπιστολῶν πρὸς τὴν Δι- ἀπλάσιν. Πρόκειται νὰ μάθετε γε- νικῶς καὶ διὰ κάθε περίστασιν, πῶς γράφεται μία ἐπιστολή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΝΑ ΘΕΡΙΟ

Ἐνα θεριὸ μὲ πόδια ξαπλωτά,
μὲ δέρμα μαλακό,
κοιλιά προσιμένη, μάτια φουσκωτά,
τὸν λέγουν βαθρακό.

Πηδᾷ ἐδῶ καὶ 'κεῖ μέσ' 'ς τὴν αὐλήν,
καὶ δάν τον κυνηγῶ
δὲν ξεύρω ποῖος φοβάται πιὸ πολὺ,
ἐκεῖνος ἢ ἐγώ;

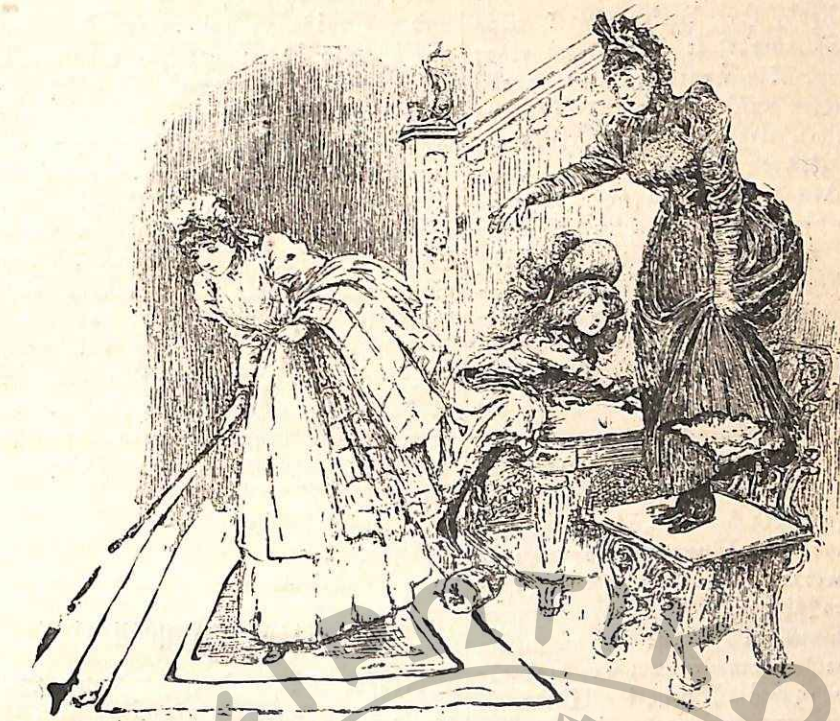
[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 205)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΛΙΠΟΘΥΜΕΙ

Ὅσῳ παρήρχοντο οἱ μῆνες, τόσο ἐ- στενοχωρεῖτο καὶ ἐνοστάλγει ὁ Φίλιππος. Ὁ κύριος Ἐνσφορτ ἔλεγε ὅτι θὰ ἐπι- στρέψουν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην κατὰ τὴν ἔνοιξιν. Ὁ Μάρτιος ἐπλησίαζεν, ὁ δὲ Φίλιππος ἐμετροῦσε τὰς ἐβδομάδας καὶ

«Εἶδε τὴν μανταζὲλ Ἀλβὸ ἀναβασμένην ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν». (Σελ. 214 στ. β'.)

τὰς ἡμέρας ποῦ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν εὐτυχὴ στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἐπανέβλεπε τὴν πατρίδα του.

Μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον ἔκαμνε μά- θημα ζωγραφικῆς εἰς τὸ ἐργαστήριον, — διότι ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Νέαν Ὀρλεάνην εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται συν- τόνως ὑπὸ τὴν ἐδηγίαν τοῦ θεοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ ἔκαμνε μεγάλας προσόδους. Διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὸ ἔργον του καὶ ἀτενίσας τὸν κύριον Ἐνσφορτ ἠρώτησε:

«Θὰ πάμε τώρα γρήγορα 'ς τὴν Ὀρ- λεάνην, μπαμπά; Εἶπατε ὅτι θὰ φύγω- μεν τὸν Μάρτιον καὶ νὰ ὁ Μάρτιος ἦλθε.

— Πολὺ βιάζεσαι, ἀπήντησεν ὁ κύ- ριος Ἐνσφορτ μειδιῶν. Δὲν σου ἀρέσει ἐδῶ; Ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ γλυκὺς, δὲν βλέπω τὸν λόγον διατὶ ν'αναχωρήσωμεν, ὅσῳ ἐξακολουθεῖ αὐτὸς ὁ ὠραίος καιρὸς.

— Εὐερετε ὅμως, μπαμπά, τώρα θὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ὁ πάτερ Ἰωσήφ καὶ ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι ἐκεῖ.

— Καὶ διατὶ;

— Μὰ δὲν συλλογίζεσθε λοιπὸν τὰ παιδιὰ του, μπαμπά; Πρέπει νὰ τοῦ τα δώσω. Μοῦ τα ἔδωκε νὰ τοῦ τα πε- ριποιηθῶ ὅσον καιρὸν θὰ ἔλειπε καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τα κρατήσω περισ- σότερον. Ἐπειτα... ἔχω καὶ κάτι νὰ τον ἐρωτήσω... κάτι τι πολὺ σπουδαῖον, ποῦ συχνὰ το συλλογίζομαι.

— Τί πρᾶγμα;

— Θέλω νὰ τον ἐρωτήσω γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ γιὰ τὴν μητέρα μου. Ἡ θεία Ἀντωνία μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ πάτερ Ἰωσήφ ξεύρει νὰ μοῦ πῇ γι' αὐτοὺς καὶ ὅτι ἔχει νὰ μοῦ δώσῃ καὶ κάτι χαρτιά.

— Ἀλήθεια; ἔχει ἔγγραφα; σοῦ το εἶπεν ἡ θεία σου; Καὶ διατὶ, παιδί μου, δὲν μοῦ ἔκαμες λόγον ποτέ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἐνσφορτ μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

— Δέν το ἐσυλλογίσθηκα, μπαμπά· ἔπειτα αὐτὸ δὲν θὰ ἐχρησίμεινε, διότι ὁ πάτερ Ἰωσήφ δὲν ἦτο εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην· ἀλλὰ τώρα ποῦ θὰ ἐπέ- στρεψε, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τον ἰδῶ δι' αὐτὰ.

— Κ' ἐγώ, παιδί μου, ἤθελα νὰ τον ἰδῶ, θὰ γράψω δὲ εἰς τὸν ἐφημέριον τῆς Παναγίας, 'ς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, νὰ μοῦ πῇ ἂν ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἐπέστρεψε ἢ μᾶλλον ἂν ξεύρῃ ποῦ εὐρίσκεται, διὰ νὰ του γράψω.

— Naί, naί, ἀλήθεια, ὁ ἐφημέριος τῆς Παναγίας θὰ ξεύρῃ, εἶπεν ὁ Φίλιππος ζωηρῶς. Καὶ μιὰ φορὰ ποῦ θὰ του γρά- ψετε, μπαμπά, εἰμπορεῖτε νὰ τον ἐρω- τήσετε τί γίνεται ἡ Δέα; Ἡ καίμενη ἡ Δέα! Φοβοῦμαι μὴ δὲν ἔχῃ πάλι χρήματα, μὴ δὲν πωλῇ τὰ ἀγαθὰματάκια

τοῦ πατέρα της. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γυρίσω ἐκεῖ πέρα διὰ τὴν ἰδὴ καὶ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε

— Παιδί μου, ἀπήντησε ὁ ζωγράφος συγκινημένος, ἔχω νὰ σου δώσω πολὺ εὐχαρίστους εἰδήσεις περὶ τῆς φίλης σου. Ἦθελα νὰ το εἶπω πρῶτα εἰς τὴν μητέρα σου διὰ νὰ της δώσω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σε χαροποιήσῃ αὐτή, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σε κάμω πλέον νὰ περιμένῃς. Σήμερον τὸ πρωὶ ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν κύριον Δετράβαν. Θυμᾶσαι βέβαια ποῦ σου ἔκαμα λόγον δι' ἕνα φίλον μου, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε πρὸ τινος καιροῦ διὰ τὴν Νέαν Ὁρλεάνην μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Δέα θὰ ἦτο θυγάτηρ ἐνὸς ἀδελφοῦ, τὸν ὁποῖον ζητεῖ τώρα ἀπὸ πολλὸν καιρὸν; ἔ; λοιπόν, ὁ φίλος μου ἐκεῖνος δὲν ἠπατήθη! Ὁ πατὴρ τῆς Δέας, ὁ καλλιτέχνης τῶν κηρίων ἀγαλματιῶν, εἶνε ὁ Βίκτωρ Δετράβας, ὁ μόνος ἀδελφὸς τοῦ φίλου μου. Ὡστε τώρα ἡ Δέα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, τώρα εἶνε πλουσία, διότι ὁ πατὴρ της ἔχει πολλὰ κτήματα εἰς τὴν Γαλιαν, ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἡ μικρά σου φίλη εὖρε ἀκόμη ἕνα προσάτην, τὸν καλὸν της θεῖον, ὁ ὁποῖος καθὼς μοῦ γράφει ὁ ἴδιος, χαίρει πολὺ ποῦ ἔχει μίαν τόσο χαριτωμένην καὶ ἀξιαγαπῆτον ἀνεψοῦλαν!

— Ἡ Δέα ἔχει θεῖον! ἡ Δέα εἶνε πλουσία! Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη νὰ πωλῇ ἀγάλματα διὰ νὰ ζῇ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος μὲ λάμποντας ὀφθαλμοὺς καὶ κατακλόνινα μάγουλα ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν. Τώρα θὰ εἰμπορῇ νὰγοράζῃ τοῦ πατέρα της ὅλα τὰ βιβλία που θέλει. Πόσον πρέπει νὰ εἶνε εὐχαριστημένη καὶ εὐτυχής! Ἦθελα νὰ τὴν ἔβλεπα νὰ της εἰπῶ πόσον εἶμαι εὐχαριστημένος κ' ἐγώ.

— Θὰ τὴν ἰδῇς, παιδί μου, ἔννοια σου. Ἄν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἐπέστρεψε, θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ἐβδομάδων.

Ὁ Φίλιππος ἦτο εὐτυχέστατος. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην, νὰ ἰδῇ τὴν Δέαν, τὸν πάτερ-Ἰωσήφ, τὸν τάφον τῆς θείας Ἀντωνίας, τὴν Κελίαν· ὦ καὶ πῶς νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του; Ἐγελούσεν, ἐτραγωδοῦσεν, ἐπῆδα, ἦτο ἀδύνατον τελοσπάντων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ μάθημά του. Πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν, ὅλα ὅσα εἶχεν ὑποφέρει ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Νέαν Ὑόρκην, τὰ πείσματα, τὰ πειράγματα καὶ τὰς περιφρονήσεις τῆς Λουκίας, τὰ ἄγρια βλέμματα τῆς λαίδης Ἐνσορτ, ὅλα τὰ ἐλθισμόνεα τώρα. Ἀδιαφοροῦσε πλέον, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, ὅπου ἠσθάνετο ὅτι δὲν τὸν ἠγάπων, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

— Ὅσα θέλῃ ἄς μου κἀνὴν τώρα τῇ

μεγάλῃ ἡ Λουκία! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἄς με μεταχειρίζεται ἄσχημα. Τί με μέλει πειά;

Μίαν ἡμέραν ἡ Λουκία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν ὑγιεινὸν περίπατον, τὸν ὁποῖον ἔκαμνε καθεκάστην, πολὺ θυμωμένη. Ἡ Κλαίδη Βλέκερ, ἕν κοράσιον τὸ ὁποῖον, ὅπως αὐτὴ, ἔκαμνε τὴν μεγάλην κυρίαν, — ἐπίσης γελοῖον ὑποκείμενον, τελοσπάντων, — τὴν συνήτησεν εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ τὴν ἐχαιρέτισε πολὺ ψυχρῶς. Ὁ Φίλιππος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο μόνος εἰς τὸ κελλάριον, καὶ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλον, παρεμόνευε μὲ ὕψος μυστηριώδες καὶ κάπως πονηρόν. Ἐξέφρα ὁξεία κραυγὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὸν πρόδομον καὶ ταύτην διεδέχθησαν ἀμέσως ἄλλαι κραυγαὶ τρόμου. Τὸ σπῆτι ἐγένετο ἄνω-κάτω. Ἡ λαίδη Ἐνσορτ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ὡρὰ καὶ τρέμουσα, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχοντο αἱ φωναὶ καὶ εἶδε τὴν μαντζέλα Ἀλβὸ ἀναιδασμένην ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, μ' ἐκφρασὶν ἀπείρου τρόμου περιμαζεύουσιν τὰ φουστάνια της, ἐνῶ ἡ Λουκία, μὲ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ, μὲ τὸ καπέλον ἀναποδογυρισμένον, μαλλιά καὶ πετρεῖ ἄνω-κάτω, μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ φόβον, προσεπάθει νὰ νερριχθῇ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐξηκολούθει νὰ ξεφωνίζῃ, εἰς τρόπον ἱκνὸν νὰ ναστατώσῃ ὅλην τὴν γειτονίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ

Νεαρὸς ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ γραφείου, κατῳρῶσε μὲ τὰς οἰκονομίας του νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πολυχρόνιον πόθον του καὶ νὰγοράσῃ ἕν ποδήλατον. Ὅσakis εἶχε καιρὸν μετέβαινεν εἰς μίαν ἀπόκεντρον πλατεῖαν καὶ ἐγυμνάζετο νὰ ποδηλάτῃ.

Μίαν ἡμέραν τὸν ἐπλησίασεν ἐκεῖ ἕνας κύριος, ἀρκετὰ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος καὶ μὲ κάποιαν συστολὴν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ μὲ κάποιον θάρρος ἔπειτα, ἤρχισε νὰ τῷ δίδῃ διαφόρους συμβουλὰς περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ποδηλάτου. Ἐφαίνετο πολὺ πεπεισμένος εἰς τὴν τέχνην, καὶ ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος, ὡς ἀρχαίος πρὸς διδασκαλόν, ἠσθάνθη εὐθὺς πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὸν ἄγνωστον καὶ ὑποχρεωτικώτατον κύριον. Ἀλλὰ μολοντοῦτο δὲν εἶχε καὶ τὴν ἀπαιτούμενην δεξιότητα νὰ θέσῃ εὐθὺς εἰς ἐνέργειαν τὰ πολύτιμα καὶ σοφὰ διδάγματα του.

— Σταθῆτε, τοῦ ἔλεγεν ὁ καλὸς κύριος· ὅχι ἐτσι... ὅχι ἐτσι... πάλιν δὲν το κάμνετε καλά... σταθῆτε... βλέπετε;... Δὲν μπορεῖτε... πρέπει νὰ σας δείξω... Σταθῆτε νὰ σας δείξω ἐγώ... Δὲν πειράζει· νὰ σας δείξω ἐγώ!

Καὶ ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος τῷ παρέδωκε προθύμως τὸ ποδήλατόν του. Ὁ εὐγενὴς κύριος ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ—διὰ νὰ του δείξῃ—ἀπεμακρύνθη, —διὰ νὰ του δείξῃ, —ἔκαμνε ἕνα γύρον, —διὰ νὰ του δείξῃ — εἰσῆλθεν εἰς τὸν παρακείμενον δρόμον, — διὰ νὰ του δείξῃ, — ἔβαλε δύναιμιν, ἔφυγεν, ἐχάθη ὡς ἀστραπή, — διὰ νὰ του δείξῃ, — καὶ... δὲν ἐξαναφάνη πλέον.

Καὶ τοῦ ἔδειξε! Ἀντί, ποδήλατον. Ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος κύριος ἦτο ἀπλούστατα λωποδύτης.

Τὸ γεγονός εὐτυχῶς δὲν συνέβη εἰς τὰς Ἀθήνας—ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς κάθε πόλιν ἔχουσαν ποδήλατα καὶ... λωποδύτας. Δι' αὐτὸ σὰς συμβουλεύω, ὅσοι γυμνάζεσθε νὰ ποδηλατῆτε, νὰ δυσιστιτῆτε πολὺ πρὸς τοὺς αὐτοσχέδιους διδασκάλους τοῦ ποδηλάτου, —ὅταν μάλιστα ἔχουν εὐπρεπὲς ἐξωτερικὸν καὶ ἀδρὰν προθυμίαν... νὰ σας δείξουν.

—

ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Εἰς τὴν ἐξοχὴν μου ἔχω ἕνα γείτονα, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τριῶν ἡδῶ ἐτῶν, χρησιμεύει ὡς ἀντικείμενον διδασκαλίας εἰς ὅλους, μὴδὲ τοῦ ἀγαθοῦ μας ἐφημέριον ἐξαίρουμένου.

Ἄλλοτε ἦτο βιομήχανος, ἔχυνε μέταλλ. Μετὰ τριακονταετῇ ἐργασίαν ἀποκτήσας κάποιαν περιουσίαν, ἀπεσύρθη, ἦλθεν εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐγεννήθη, ἠγόρασε μικρὰν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν καλλιεργεῖ συστηματικῶς, μικρὰν οἰκίαν μὲ ὠραῖον κῆπον, τὸν ὁποῖον διασκεδάζει καλλιεργῶν κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, καὶ κατὰ τὰς συνομιλίας μας κινεῖ πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον μου, ὁμιλῶν μοι περὶ παντοίων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἰδὲν ἡ ἔκαμνε.

Ἐχρημάτισε γεωπόνος πρὶν ἀκόμη χρηματίσῃ ἐργάτης χυτηρίου καὶ κατόπιν ἐργοστασιάρχης· ἐκτὸς τούτου εἶχεν ἔλθῃ εἰς σχέσεις, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, μὲ πολλοὺς διασήμους καλλιτέχνας, μὲ τὸν Πάυλον Δυμουᾶ, μὲ τὸν Φαλγκιέρ κλπ., αὐτοὺς ἔχυνε τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Μιλλῆ καὶ ἄλλα ἔξοχα ἔργα. Εἶχε πῆραν τοῦ κόσμου, πρακτικὸν νῦν, εὐφυῖαν, ἀγαθότητα.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔπεσεν ἀπὸ μίαν κλίμακα καὶ ἔθραυσε τὸν πόδα του. Τὸ τραῦμα ἦτο ἐλαφρὸν καὶ ἡ θεραπεία του εὐκόλος. Ἀλλὰ μία ἀδεξιότης καὶ μία κάποια ἀμέλεια περὶ τὴν θεραπείαν τῇ ἔκαμνε σοβαρὸν· ἡ γάγγραινα ἐξεδηλώθη καὶ μίαν ἡμέραν κατόπιν ἱατρικοῦ συμβουλίου, εἶπε πρὸς τὸν χειρουργόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ ἐκ Παρισίων: «Τὴν γνώμην σας τὴν ἀναγινώσκω μέσα εἰς τὰ μάτια σας... Διστάζετε νὰ μοῦ το

εἰπῆτε· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν διστάζω διόλου. Πρέπει νὰ μοῦ κόψετε τὸ πόδι!»

Ἡ ἐγγχείρησις ἐγένετο· ἀλλὰ δι' αὐτῆς δὲν ἐξέλιπε καὶ πᾶς κίνδυνος. Ἐπηκολούθησαν φοβεραὶ ἐπιπλοκαί· ὀλίγον ἔλειψεν ὁ ἀσθενὴς νὰποθάνῃ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν πορευομένη, ποτὲ δὲν ἀπεδειλίαισε! Τὸ θάρρος εἶνε ὁ καλλίτερος ἱατρὸς καὶ μετὰ πολλοὺς μῆνας βασάνων, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ χειμὼν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸν εὐρον ὑγιᾶ εἰς τὴν μικρὰν τοῦ αἰθουσῶν, ἐξηπλωμένον ἐπὶ κλινεῖ-δῶς πολυθρόνας, μὲ ἕνα πόδι ξύλινον. Τοῦ ἔθλιψα τὴν χεῖρα μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δηλαδὴ πρὸ δύομισι ἐτῶν, ὅλαι μας αἱ συνομιλίας περιστρέφονται περὶ τὸν ξύλινον ἐκεῖνον πόδα.

Μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπε: «Ἐεύρετε ποῖα εἶνε ἡ σκληροτέρα μου στιγμή; Τὸ βράδυ, ποῦ μοῦ βγάζουν αὐτὸ τὸ ψεύτικο ποδάρει καὶ πίπτω εἰς τὸ κρεβάτι. Τότε βλέπω τί μοῦ λείπει. Πολλὰς φορὰς χωρὶς νὰ το θέλω, κλαίω, κλαίω τὸ κομμένο μου πόδι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι μόνον ὅταν εἶμαι μόνος ἐπιτρέπω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου αὐτὴν τὴν ἀδυναμίαν... Τὴν ἡμέραν πάλιν συνέρχομαι... εἶμαι φαιδρός...»

— Τώρα περιπατεῖτε καλλίτερα;

—Ναί, καὶ καθημερινῶς κάμνω προόδους εἰς τὸ βάδισμα. Εἰς τὴν ἀρχὴν μοῦ ἐχρειάζοντο δύο δεκανίκια, τώρα μοῦ φθάνει μόνον ἕνα. Τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἠμπόρεσα νὰ κάμω τὸν γύρον τοῦ κήπου μου, νὰ ἡξέυρατε ποῖαν εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη! Ἐκτυποῦσα τὸ ἔδαφος τῆς δευροστοχίας μὲ τὸ ξύλινόν μου πόδι, ἐνόμιζα ὅτι ἐγίνα πάλιν παιδί.

—Ἐνα πρᾶγμα μοῦ φαίνεται περίεργον, τῷ εἶπα.

— Ποῖον;

— Βλέπω ὅτι τὸ ξύλινόν σας πόδι εἶνε μὲ ἀρθρώσεις· ἐνῶ ἤκουσα ἀπὸ ἕνα ἀπόμαχον, ποῦ τοῦ ἔλειπεν ἐπίσης τὸ πόδι, ὅτι τὰ ἀπλὰ ξύλινα πόδια τοῦ παλαιοῦ συστήματος, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀρθρώσεις, εἶνε προτιμώτερα.

—Ἐχετε δίκαιον· εἶνε πλέον ἐλαφρά. ἀλλὰ... διατὶ νὰ σας το κρύψω; Τὸ ψεύτικο αὐτὸ πόδι μοῦ ὁμοιάζει τόσο μὲ τὸ φυσικόν, ὥστε νὰπατάται κανεὶς· μοῦ ἀρέσει καλλίτερα. Ἐχω καὶ ἐγώ, βλέπετε, τὴν ματαιοδοξίαν μου. Ἐκεῖνος ὁ διαβολοπαῖς, ξύλο κούτσουρο, ποῦ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ το κρατῇς τενημένο ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, ὅταν κάθῃσαι, σοῦ ἐνθυμίζει πάντα τὴν συμφορὰν σου· ἐνῶ χάρις εἰς αὐτὸ τὸ πόδι, μὲ τὰς ἀρθρώσεις, εἰμπορῶ νὰ καθίσω εἰς ἕνα σαλόνι ὅπως ὁλος ὁ κόσμος, μὲ τὸ γόνυτον διπλωμένον καὶ μὲ τὸ πόδι εἰς τὸ πάτωμα. Ἐ, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα αὐτό! Δημονεῖ κανεὶς ὅτι εἶνε ἀνάπηρος. Ὡ, ὅταν εὐρίσκει κανεὶς εἰς

τοιαύτην θέσιν, περνοῦν τόσο παράξενες ἰδέες ἀπὸ τὸ κεφάλι του!

— Εἰπείτε μοι, πῶς ἐκάματε τοὺς πρώτους ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ἐγγχείρησιν ὥστε νὰ ὑπερασπίσετε τὸν ἑαυτὸν σας κατὰ τῆς ἀποπαρύνσεως, κατὰ τῆς ἀπογοητεύσεως;

—Μεταχειρίσθη ὅλα τὰ μέσα. Πρῶτον δὲν μοῦ λείπει κάποια δύναμις χαρκατήρος. Ἐπειτα ἡ γυναικοῦλά μου μ' ἐπεριποιήθη τόσο! Ἠξέυρα ὅτι εἶνε καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη, ἀλλὰ ὅχι εἰς τὸν βαθμόν! Ὑποφέρει καθὼς εἰσέυρετε, ἀπὸ ἀνίκαν ἀσθενείαν· οἱ πόνοι της εἶνε δριμύεις καὶ ἀκατάπαυστοι. Καὶ ὅμως ἐπὶ ἐξ μῆνας ἐλησμονήσεν ὅλα της τὰ βάσανα καὶ ἐφρόντιζε μόνον διὰ τὰ ἰδικὰ μου!... Ἐπειτα μ' ἐνεθάρρυνε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου. Ἐλαβα τόσο ἐπιστολὰς ἀπὸ φίλους παλαιούς, ἀπὸ συν-ἀδελφους μου, ἀπὸ ἐργάτας μου. Εἶχα τόσοι φίλους καὶ δὲν το ἤξευρα!... Καὶ ἐδῶ ἀκόμη, εἰς τὸ χωρίον, ἐξ αἰτί-της τοῦ δυστυχήματός μου, οἱ ξένοι μὲ περιποιῶνται πολὺ. Ὁ κ. Β. ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ κράτους, καθὼς ξεύρετε, ἔρχεται συχνὰ καὶ παίξει μαζί μου οὐστὶ διὰ νὰ με διασκεδάξῃ. Ὁ κ. Χ. μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ποῦ ἐκάθησεν ἐδῶ κάμποσον καιρὸν, μ' ἐπεσκέπτετο ἐπίσης. Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἔδωσαν θάρρος. Εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: πῶς ἀλλέως εἰμπορῶ νὰ πληρώσω τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, παρὰ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν;

—Καὶ τοὺς ἐπληρώσατε τόσο καλὰ, ὥστε σὰς ἐπινώμασαν ἱεροκήρυκα. — Ἱεροκήρυκα! ἐπανελάβε γελῶν. Καὶ διατὶ;

— Διότι ὁ καλὸς μας ἐφημέριος, ποῦ κηρύττει τόσο εὐμορφα, ποτὲ δὲν ἔκαμε τόσο καλὴν διδασχὴν περὶ ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως, ὥς τὴν κάμνετε σῆς διὰ τοῦ παραδείγματός σας...

Ἀντὶ ἀπαντήσεως μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα καὶ ἀπεχωρίσθη μὲ κάπως συγκινημένοι καὶ οἱ δύο.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Ε. Legouvé
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξύ δύο μικρῶν κορασίων.

— Ξεύρεις, Μιμίκια; ὁ μπαμπᾶς θὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἐφέτος ἕνα ποδήλατον.

— Ἐμένα μοῦ ἀγόρασε ἕνα ἀπὸ πέρυσιν!

— Πρὶ ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ἀνέβαινα σ' ἐπερ-σινὸ ποδήλατο!

(Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ φίλη τῆς Μιμίκας, ἦτο αὐτὴ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλῆρου, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν το πιστεύω. Θεὸς φυλάξοι!)

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Κόσμου

— Τελείωσε λοιπὸν τὸ διηγηματάκι σου, Ἀδελφί-της, καὶ στείλ' ἐμὸν τὸ ἄλλ' ὅχι διὰ νὰ το δημοσιεύσω, μόνον διὰ νὰ το ἀναγνώσω. Ἄν θέλῃς νὰ δημοσιεύσῃς διηγήματα ἰδικόν σου, προσ-πάθησε νὰ βραβευθῇς εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

— Τὶ ὠραῖον ὁ ρεμβασμὸς τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἀναβία! — μοῦ γράφει ὁ καλὸς μου Χρυσά-τος. Πόσον ἐπιθυμοῦμαι νὰ εἰμὲθα καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ! (ὁ δὲν ἔχει καὶ τέσσαρας ἀδελφούς ἀκόμη ὁ Χρυσάτος.) Ἄν το ἤξευραμεν, ἐγὼ καὶ ὁ

Πελαργὸς θὰ πατοῦσαμεν ἕως ἐκεῖ καὶ ἀπὸ καμμίαν τέφραν θάναγεννᾶτο καὶ ὁ Φοῖβε! θὰ

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πραγματικῶς, *θανασατὰ τῶν Ὁραίων Τε-χνῶν*, ὅταν κανεὶς εἶνε δεκαεσσάρων ἐτῶν δὲν εἶνε πλέον μικρὸ παιδί. Εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅπως σὺ, καὶ πνεῦμα καὶ ἀρκετὰς γνώσεις. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ συνεργά-της μου καὶ δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ εἶνε φίλος μου, νὰ με ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ μοῦ γράφῃ. Ἐγὼ φίλος καὶ 14 καὶ 16 καὶ 17 καὶ 19 ἐτῶν ἀκόμη. Οἱ συνεργάται μου ὅμως εἶνε ὅχι μόνον πολὺ μεγαλῆτεροι τῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ γνωστοὶ ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, τοὺς ὁποῖ-ους ἐγὼ ἐκλίσγω. — Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιόν ποῦ μοῦ ἐξήγησες καὶ σε ἀσπάζομαι.

Καὶ ὅμως, *Δὲν Διχῶνται*, περίεργον! ὁ Κομ-φούκιος δὲν εἶνε αὐτός ποῦ μοῦ γράφεις... Ὁ-ρατοὶ οἱ στίχοι σου εἰς τὸν Ἀδελφῶν. Σὲ ἀσπάζομαι κ' ἐγὼ ὡς ἀρκετὰς νὰσπάζεται μὴτηρ παιδίον. Διὰ τὸ ἐξωφυλλον ποῦ μοῦ γράφεις, πρέπει νὰ σου στείλω ὅλον τὸ 52ον φυλλάδιον. τὸ ὁποῖον καθὸ διπλοῦν τιμᾶται λεπτὰ 30.

Διατὶ νὰ λυπηθῇς τόσο, ἀγαπητέ μου *Λέον-της Ἀφρικῆς*; Πῶς σοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐσχημάτισα κακὴν ἰδέαν διὰ σέ; Δὲν σοῦ ἔγρα-ψα μάλιστα ὅτι ἦμην βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε αὐτό ποῦ λέγεις; Ἐπειτα δὲν εἶσαι ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ὠργίσθης τόσο φοβερά κατὰ τῆς Ἰου-λίας. Εἶδες ὅτι καὶ ἡ *Ἐλικωνιάς Παρθένος* θὰ τὴν ἔδερνεν ἐπίσης. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ γράφεις, ὅτι καὶ ὁ μικρὸς πρίγκηψ Ἀνδρίας ἐκτύπησε *πρὸς τινὴν ἐβδομάδων* ἕνα παιδί λαμπρὰς οἰκογενείας, διότι τοῦ ἔλεγεν ὅτι τοῦ ἀρέσουν καλλίτερα τὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὰ ἑλλη-νικά, δὲν το εἶδα εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ τὸ νικά, δὲν το εἶδα εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ τὸ ἤξευρα ὡς παλαιὸν ἀνέκδοτον. Ἠξέυρα ἐπίσης ὅτι ἡ Α. Β. Υ. εἶνε πολὺ ἐνθουσιώδης πατρι-ώτης καὶ ὅτι μάλιστα μέχρι τινὸς ἐπέμενε νὰ μὴ μάθῃ ἄλλην γλῶσσαν, ἐκτὸς τῆς ἐλληνικῆς. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Β. Οἰκογενείας ἤκουσα μίαν φορὰν ὅτι μὲ ἀρκετὰ εἰρωνικὸν μει-δίσμα ὑποδέχονται ὅσους ἐκ τῶν Ἑλλήνων τοῖς ἀπευθύνονται εἰς ἐξὴν γλῶσσαν. — Σὲ συγχαί-ρω διὰ τὸ Ἀριστα. Ὑγῆ!

Πολὺ ἐχάρην διὰ τὴν γνωμίαν, *Γέρον τοῦ Τμητοῦ*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ περιμένω τὰς λύσεις σου. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ, νὰ μοῦ φιλῇ, ἀφοῦ με ἀγαπᾷς τόσο.

Ἐχει δίκαιον, ἀγαπητέ *Ἀριστα*. Ἐκ τυ-πογραφικοῦ λάθους ἐγράφη *ρομάς*, ἐνῶ εἰς τὸ χειρόγραφον ὑπῆρχεν ἡ λέξις *ισθμός*. Τὸ λάθος τοῦτο δὲν παρετήρηθ' καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὰ λυ-σεις ἐσημειώθη ἡ λέξις *Παναμάς*. Τοιαῦτα λά-θους εἰσὶν συχνὰ. Πρέπει νὰ ἡξέυρῃ κανεὶς θὰ γίνονται συχνὰ. Πρέπει νὰ ἡξέυρῃ κανεὶς ἀπὸ τυπογραφικῶν καὶ ἀπὸ τυπογραφικῶν δια-φορῶν διὰ νὰ συγχωρῇ καὶ χειρότερα ἀκόμη. Προχθὲς μετὰ ἐλληνικὴν ἐφημερίδα, εἰς τὸν ἱστορι-κὸν μῖαν τραπέζην, νομίζω ἀντὶ νὰ γράψῃ *valeurs*, ἔγραψε *voleurs*. Τούτ' εἶπε δηλαδὴ *κλέπτας* τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὰ καλὰ καθού-μενα! Δι' αὐτὸ λέγουσιν ὅτι ὁ Διάβολος ἔγινε τυπογράφος. — Τὰ ἴδια θὰ ἔλεγα καὶ εἰς τὴν *Συριατὴν Σφίγγα*, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν *Εἰρηνοδία* εἶνε ὀρθότατα ὅτι ἡ κλητικὴ *Εἰρηνοδία* εἶνε ἐσφαλμένη. Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς ἀκόμη τὸ γλυ-τόνυ μὲ δύο σ' καὶ τὸ τρομάζετε (ὁ πρόσω-πον) μὲ αἰ!

Τελείωσε λοιπὸν τὸ διηγηματάκι σου, Ἀδελφί-της, καὶ στείλ' ἐμὸν τὸ ἄλλ' ὅχι διὰ νὰ το δημοσιεύσω, μόνον διὰ νὰ το ἀναγνώσω. Ἄν θέλῃς νὰ δημοσιεύσῃς διηγήματα ἰδικόν σου, προσ-πάθησε νὰ βραβευθῇς εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

— Τὶ ὠραῖον ὁ ρεμβασμὸς τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἀναβία! — μοῦ γράφει ὁ καλὸς μου Χρυσά-τος. Π

παρουσιάζετο καὶ ὁ Προμηθεὺς ἐπάνω εἰς κανένα βράχον, —ἐλευθερὸς ὅμως πλέον! — καὶ ὁ Κυβαίτης μετὰ τὰ δόντια του θά ἐκρατοῦσε τὴν κυρτὰ-Μάρθα ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ δὲν θά τὴν ἔφινε νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν καὶ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ τὸσον γρήγορα. Τὶ κρίμα!

« Ἀνέγνωσα τὰς περὶ ξενολατρίας ἐπιστολὰς τοῦ κυρίου Φαίδωνος — μὴ γράφει ὁ Ὀλυμπιονίκης. Ἐμπροσθέν μου οὐδεὶς τολμᾷ νὰ εἰπῇ κακὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας: ὅσοι ἐπειράθησαν ἀπεκρουσθῆσαν διὰ τοῦ λόγου μου οἰκτρῶς, διότι ἐγὼ εἶμαι Ἕλλην! Εὐγε, Ὀλυμπιονίκη μου!

Ἀπατάσαι, Μυροδόλος Ῥοδῆ, νομίζουσα διὲν εἶχα παρὰ πονα διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν σου. Ἀπεναντίας τὸ μόνον μου παρὰ πονον ἦτο: « μὴ νὰ μὴ μου γράψῃς διὰ λέξεις ἐφέτος καὶ ἡ Μυροδόλος Ῥοδῆ; » Φαντάζεσαι λοιπὸν μὲ πόσῃ χαρὰν ἔλαβα τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου. Ἐλυπήθην ὅμως πολὺ, μὰ πάρα πολὺ, ποῦ ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν ἔφθασεν ἐκπρόθεσμον εἰς τὸ γράφετόν μου. Τὶ κρίμα! Τώρα πλέον καὶ ἡ κρίσις ἔγινε καὶ τὸ διπλοῦν φύλλον μὲ τὰ ποτελέσματα εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πιεστήρια. Τούλάχιστον θά μου γράψῃς συχνὰς. Δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Θησεῦ. Ἐλαβα τὰς λύσεις σου καὶ σε ἀσπάζομαι.

Ἡρώς τῆς ἡμέρας: τελοσπάντων ἡ Ἰουλίττα τοῦ κυρίου Φαίδωνος, ἡ Ζουλή ἡ Ζουρλὴ ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων. Μὰ σου εἶνε ἕνας κ' αὐτὸς ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων! Τὰ γράμματά του φθάνουν ἀλλεπάλληλα, πάντα γεμάτα, πάντα ἔξυπνα καὶ χαριτωμένα. Δι' ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα ζητήματα μὲ γράφει δι' ὅλα. Ἐχει ὅμως ἀδικον νὰ νομίζῃ δι' ἡμᾶς περιγραφή ἐνὸς γνωστοῦ πράγματος δὲν ἐνδιαφέρει. Ἰσαίως ἐνδιαφέρει περισσότερο! Σεύρεις μὲ τί ἐνδιαφέρειν θὰ μ' ἐδιδάξαις, ἂν σου περιέγραφα ποτὲ τὸ σπίτι σου; (πράγμα τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ το ἴδῃς, ἂν γίνῃς μέγας ἀνὴρ.) Καὶ ξεύρεις τί θὰ σ' ἐνδιέφερε περισσότερο; ἡ περιγραφή τοῦ ἰδίου σου δωματίου! Καὶ ὅμως ὑπάρχει πράγμα που νὰ σου εἶνε γνωστότερον; — Ναί, εἶνε ἀδελφὸς του ἐκείνος ποῦ μ' ἐρωτᾷς.

Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια που ἐζήτησας, Ἡρωική Πάρρα. τιμῶνται λεπτὰ 65. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ξηρὰ ἄνθη καὶ τὰ γραμματόσημα.

Ὡραὶ ἀπότηντες εἰς τὴν φίλην σου ἐκείνην, Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς. Ἄν δὲν τα ἐχαλοῦτες μαζὶ τῆς θά σου ἔλεγα νὰ τῆς εἰπῇς: « οὐ μόνον εἰκοσαστείς δεσποινίδες μὲ ἀναγινώσκουν ἀκόμη μ' εὐχαρίστουν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ μεγαλήτεροι ἀδελφοὶ τῶν μικρῶν μου φίλων. Ἀλλ' αὐτὸ παθαίνουν ὅσοι θέλουν νὰ κάμνουν τοὺς μεγάλους φαίνονται πολὺ μικροὶ Ἀλθία! »

Διόλου δὲν βραδύνουν τ' ἀποτελέσματα τῆς Β' Κυριακῆς, ἀγαπητὴ Ἀνθηρῶν. Δὲν εἶπα διὲν θὰ δημοσιευθῶν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰουλίου; Εἴμεθα λοιπὸν ἀκόμη ἐντὸς τῆς προθεσμίας. Εἶπα εἰς τὸν κύριον Φαίδωνα ὅσα μὲ γράφεις περὶ Ἰουλίας.

Ἀσπασμοί, πληροφοροβαί. — Ὁ Θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἀσπάζεται τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων. — Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς δὲν δύναται νὰ εἰπῇ ὁλόκληρον τὸν ὄνομα του εἰς τὸν Διογένητον Λαωρίαν, ἀλλὰ μόνον τὰρχικόν του: Σ. Κ. Τ. Ζητεῖ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Ὁ ἴδιος συγχαίρει καὶ τὸν Ἀνδρεῖον Ἡπειρώτην διὰ τὴν ἱκανότητά του εἰ

τὸ τονίζειν ἄσματα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς εἶνε μουσικὸς (βιολιστής), ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τί ὀργανον παίζει καὶ πρὸ πόσου καιροῦ ἤρχισεν αὐτό. — Ἡ Ἀθηνῶν ἀσπάζεται τὴν Ἀττικὴν Νύκτα, τὴν ὁποῖαν, λέγει, νομίζει διὲν γνωρίζει. Ζητεῖ δὲ δι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀρχικὰ τῆς (ἀλλ' αὐτὸ τὸ εἶπαμεν Ἀθηνῶν) ὀνομάζεται Χ. Ν. Μ. ἔ, τὴν γνωρίζει;) — Ὁ Ὀλυμπιονίκης ἀσπάζεται τὴν Μαροσυώτισσαν, εἰς τὴν ὁποῖαν λέγει διὲν ὀνομάζεται Α. Π. Κ. Προσθέτει διὲν εἶνε πολὺ δυστυχὴς διότι δὲν δύναται νὰ τῆς το εἰπῇ ὁλόκληρον, ζητεῖ δὲ καὶ τὸ ἰδικόν τῆς, καθὼς καὶ τὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιέχνης, τὴν ὁποῖαν ἀσπάζεται. Ὁ ἴδιος μὲν παραγγέλλει νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Δέσποτα τῆς Ἀφρικῆς διὲν εὐρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἶνε ἀνεφίος του — Θέλετε τώρα καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὀλυμπιονίκου; ὁρίστε: 8 2/30 — Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων συγχαίρει τὴν Ὁραίων Κερκυρα, ποῦ ἀπότηντες εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς ἑξαιτίας, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀκαμάτου Ποδηλάτου. — Ἀκοῦς τὴν μὴν γράφει ἡ Μοῦσα Πολύμνια, Ἡρωική Πάρρα; διὲν σὲ γνωρίζει (καὶ νὰ τὸν ὄνομα σου φερθῇ — πλατὺ) καὶ νὰ σου πῶ προσέτι διὲν τώρα ποῦ ἐξέμπλεξες ἀπὸ τὴν Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν, θὰ μὴ πλέξῃς με αὐτὴν. Ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀύρας τοῦ Ἀρίονος τὸ ὄνομα τὸ γνωρίζει. Κοντεῖται νὰ μὴ ὑπάρχῃ μουσικὸν ψευδώνυμον διὰ τὴν Μοῦσαν Πολύμνιαν! — Ἡ δὲ Ἡρωική Πάρρα πόλιν μὲν γράφει διὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔκαμε λόθος εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐνδυμασίας τῆς Κερκυραϊκῆς Μέλισσας, ἡξεύρει ὅμως τὸ ὄνομα τῆς καὶ τὸ σχολεῖον ποῦ πηγαίνει. Ἀ, αὐτὸ εἶνε γεγονός! Ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρείου Ἡπειρώτου. — Ἡ Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς συγχαίρει τὴν Γλυκεῖαν Πατρίδα διὰ τὴν λαμπρὰν ἐκλογὴν τοῦ ψευδωνύμου τῆς καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς. Μοῦ γράφει δὲ νὰ συστήσω εἰς τὸν Ἀλασμὸν Κόσμον νὰ φύγῃ γρήγορα ἀπὸ τὴν Κρήτην, διότι ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα εἰκάζει διὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ. — Ἰδοὺ καὶ τὸ μνηστὴρ ρεχὸρ τῶν ὑποδημάτων τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος: χαλὰ ἐν ζευγὸς ὑποδήματα τὸν μῆνα. Καὶ τί ὑποδήματα; χονδρὰ ὠτὶν σίδερον. Μοῦ ὑπόσχεται ὅμως διὲν θὰ το αὐτῆς εἰς δύο. Ποσοὺ καλά! —

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ἀλασμὸν Κόσμον (τοῦ ὁποῖου ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν, τί ἐξυπνὴ μορφή!) Λευκὴν Περιστεράν, Λευκὴν Καμέλειαν (αὐτὸ διὰ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καὶ νὰ τῆς εἰπῇ διὲν ἐνθυμούμαι πολὺ καλὰ). Μοῦσαν Πολύμνιαν (τὴν ὁποῖαν παρακαλῶ νὰ μὴ ὑπογράψῃ πλέον μὲ τὸ παλαιὸν τῆς ψευδώνυμον), Καρδερίαν, Παχὸν Τοῖρον, Εὐτυχὴ Ἰννην, Πελαργόν, Ἀττικὴν Νύκτα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆα, (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ξηρὰ ἄνθη), Βασίλισσαν Ταῖτοθ, Ταπεινὸν Ἰον κλπ. κλπ.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου κατενθουσιασμένοι μετὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος. Ἀπὸ τώρα ἔρχονται αἱ ἀπαντήσεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 13 Ἀυγούστου ε.ε.

358. Στοιχειώδης γρίφος

Ἐχω κοιλίαν τρέφουσαν, ἀλλ' ὄχι τρεφομένην. Ἄν δὲ τὸ κάππα βγάλῃς καὶ εἰς τὸ πῦρ με βάλῃς θὰ με ἴδῃς ὅς τὰ σύννεφα ἀμέσως ὑψουμένην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διοδότου

359. Συλλαβόγριφος.

Πτηνὸν εἶνε τὸ πρῶτόν μου γράμμα τὸ δευτέρον [μου]. Νῆσος μικρὰ ἀλλ' ἐνδοξὸς εἶνε τὸ σύνολον μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δον Κιχότη.

360. Μωσαϊκὸν

Ἡ Ἀθήνη καὶ ὁ Ἑλικὼν, ὁ Νέρων, ὁ Ἀρίων. Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά — καὶ μετὰ μεγάλην τους χαρὰ — νὰ σχηματίσῃς ἄφοδα ἕνα ἐκ τῶν ὀφίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουχίου Σαββῆ.

361. Πρόβλημα

Εἶμ' ἀριθμὸς τριψήφιος καὶ τὰς καὶ ψηφία μου ψηφία. ὅταν ὁμοῦ συναθροισθῶν κάμνουν τὸ δεκάτριά — τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τὰ συνάφῃς τοῦ τρίτου τὸ διπλασίον ὡς ἄθροισμα θὰ γράψῃς. Ἄν δ' ἀφαιρέσῃς ἀπ' ἐμοῦ τρεῖς τὸ τρίτον τὰ τρία θὰ ἔχῃς τότε ἀντίστροφον τὰ ἴδια μου ψηφία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσάτου.

362-363. Κερκυραϊκὰ ὀνόματα ζώων

1. Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου καὶ εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

2. Αποκίλυσον πρὸς Κύριον τὴν ὁδὸν σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς ποιήσει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηρύσσου.

364-367. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι:

Ἡρα, χιών, ἄλγος, ναός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δαμάου.

368-369. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ὄρμος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κόλπος.

2. Ἡ ῥήσος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυφαίου.

370. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Δι' ἀρχικὰ συλλαβὰς τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Υἱὸς τοῦ Διὸς. 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιωρ. Καρδαμάνη.

371. Φωνηεντόλιπον

*-ργσ-ν- * -δξ-χρ-τς-πρς-κ- * -κνμ-ν- * -ρστρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπολίτου.

372. Ἑλληνισμὸς φωνῶν.

Οιοοια-αι-οιοοια-ε-εαα-οε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Μαΐου 1896

254. Κόσσυφος (Κῶς, Σ, Φῶς) — 255. Κέδρος, Κόδρος.

256. Π Ζ Π 257. Γ
Ρ Α Α ΡΕΑ
Ο Κ Ρ ΣΕΛΑΣ
Σ Α Υ Ρ Α ΙΑΦΩΝΙΑ
Ν ΣΙΜΟΝΙΑ
Θ ΔΕΣ

258. Ο Σ Σ Α
Σ Α Ι Σ
Σ Ι Α Μ
Α Σ Μ Α

259. — Ὁ ἀριθμὸς 105 καὶ πάντες οἱ πολλαπλασιοὶ αὐτοῦ. — 260-261. 1, Θῆμα, θύρα, θῆρα, ἦρα, ῥα, χῶρα, χῶμα, πῶμα, πῆμα. 2, Οἶκος, οἶνος, ὄνος, ὄρος, πόρος, Πύρρος, πόρρος. — 262. ΑΛΑΣ (1, ΑΣΙΑ. 2, ΛΑΜΙΑ. 3, ΑΛΛΟΣ. 4, ΣΑΜΟΣ).

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομερίων, συναλλαγμάτων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρελυσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

πράγματι, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. — Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διαπάνη των ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.